

บท
สำนักพิมพ์

Thriller
Horror

เพื่อน ตาย

DEAR FRIEND

มิตรภาพที่ 'เคย' มิไม่จางหาย
แม้ 'เป็น' หรือ 'ตาย'
ยังคงตรึงอยู่ในความทรงจำ

SS.Nottee

ในเครือ บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด

โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

เพื่อนตาย

S.S.Nottee

พิมพ์ครั้งแรก 2557

เลขมาตรฐานสากล ISBN : 978-616-301-274-6

ราคา 130 บาท

ดำเนินการจัดพิมพ์โดย : น่านสำนักพิมพ์ ในเครือ บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด
เลขที่ 59/280 ถ.คุ้มเกล้า 11 แขวงลำผักชี
เขตหนองจอก กรุงเทพฯ 10530

บรรณาธิการบริหาร : อรรถกร วีระสุรีย์

บรรณาธิการเล่ม : ปรีชา ตาสาโรจน์

เลขาของบรรณาธิการ : อรทัย ดีสวัสดิ์

พิสูจน์อักษร : ร.รินรดา

เจ้าของ : บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด กรรมการผู้จัดการ : ดร.วราวุฒิชัย ญ่ณีย์ ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด : นุชนันท์ ทักนิณามันฑิต ฝ่ายการตลาด : ชิตพล จันสด ศิลปกรรม : Tarot Team
จัดพิมพ์โดย : บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด เลขที่ 37/145 รามคำแหง 98 แขวง/เขต สะพานสูง กรุงเทพฯ 10240 โทรศัพท์ 02-729-3537 โทรสาร 02-729-3537 ต่อ 108 พิมพ์ที่ : บริษัท เอส.เค.เอส อินเตอร์พริ้นต์ จำกัด โทรศัพท์ 02-812-0597

จัดจำหน่าย : บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด
เลขที่ 37/145 รามคำแหง 98
แขวง/เขต สะพานสูง กรุงเทพฯ 10240
โทรศัพท์ 02-729-3537

• หนังสือชุด Thriller Horror โดยสำนักพิมพ์น่าน เป็นเรื่องราวเขย่าขวัญ สืบสวนสอบสวน ดังนั้นเนื้อหาบางส่วนอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน แต่กระนั้นกองบรรณาธิการได้คัดสรรคุณภาพและเนื้อหาสาระของต้นฉบับแล้ว ว่างานเขียนเหล่านั้นนอกจากให้ความบันเทิง ยังเน้นถึงการให้ประโยชน์ด้านความรู้และความคิดอีกด้วย ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำ

คำนำสำนักพิมพ์

“เพื่อน” ถือเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนทุกคน ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคนในรุ่นราวคราวเดียวกันที่จะต้องเป็นเพื่อนกันเท่านั้น แต่คนต่างอายุกัน ถ้าชอบในเรื่องราวที่คล้ายกัน ก็สามารถกลายเป็นเพื่อนกันได้

บางคนอาจมีเพื่อนสมัยอนุบาล สมัยประถม สมัยมัธยม สมัยมหาวิทยาลัย และเพื่อนในช่วงวัยของการทำงาน ช่วงเวลาของความเป็นเพื่อนในแต่ละช่วงวัยนั้นย่อมมีความแตกต่างกันออกไป เรื่องราวที่เกิดขึ้น ความสนุกสนานที่เคยมีด้วยกัน ยังคงเป็นที่จดจำฝังอยู่ในใจ และช่วงเวลาที่น่าจะจดจำได้ดีที่สุด คงไม่พ้นเรื่องราวสมัยมัธยม วัยแห่งความคึกคะนอง

“เพื่อนตาย” เป็นนิยายเล่มแรกของ S.S.Nottee ที่พิมพ์กับนานาสำนักรพิมพ์ เรื่องราวในเล่มได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่มีต่อกัน การแสดงออกทางอารมณ์ รวมไปถึงความคิดของตัวละคร อีกทั้งยังเสนอแง่มุมของความสัมพันธ์ในครอบครัว ที่เด็กในช่วงวัยนี้ต้องการการดูแลเอาใจใส่ ไม่ใช่ดูว่ากล่าวจนกลายเป็นปัญหา เด็กบางคนอาจแก้ปัญหาได้ แต่กับบางคนซึ่งรับกับปัญหาหรือสถานการณ์นั้นไม่ไหว จนนำไปสู่ทางออกที่ไม่เหมาะสมในที่สุด

แม้เรื่องราวในนิยายจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เกิดขึ้นกับสังคมยุคปัจจุบัน หากรู้ต้นเหตุของปัญหา คงนำมาสู่ทางออกที่ดีพอ

นานาสำนักรพิมพ์

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

บท
สำนักพิมพ์

ติดตามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

www.facebook.com/horrorana

“คนอย่างเรา จะเกิดมาทำไมก็ไม่รู้นะอันนา เกิดมาไม่มีใครรัก เกิดมาเป็นส่วนเกินของบ้าน” ภาณีพูดขณะที่เหม่อมองออกไปข้างหน้า ที่ผ่านมา เธอทำตัวเข้มแข็งมาตลอด ให้ความหวังกับตัวเองว่าวันหนึ่งจะหลุดพ้นบ้านแห่งความทุกข์ของเธอไปได้ แต่ยิ่งผ่านไปนานวันเท่าใด ปัญหาที่ยิ่งบานปลายขยายใหญ่ และเมื่อเธอโตขึ้นเรียนจบก็คงไม่อาจปฏิเสธการรับผิดชอบที่เธอไม่ต้องการนี้ไปได้

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ ภาณี ฉันนี่ไงที่รักเธอ เราเป็นเพื่อนรักกัน จริงไหม” อันนาพูดกลางสะอึกสะอื้น

เด็กสาวสองคนเผลอเข้าอกตื้นร้องไห้ ภาณีสะอึกสะอื้นจนตัวโยน ร้องไห้อย่างที่อันนาไม่เคยเห็นเพื่อนรักผู้เข้มแข็งของเธอเป็นแบบนี้มาก่อน “ฉันก็รักเธออันนา โลกนี้มีเธอคนเดียวที่เข้าใจฉัน”

“ฉันก็เหมือนกัน มีแต่เธอเท่านั้นแหละที่เข้าใจฉัน” อันนาพูดผ่านม่านน้ำตาเจิ่งนองไปหน้า

“ฉันไม่อยากกลับบ้านอีกต่อไปแล้วละ และก็จะไม่กลับด้วย”

“ฉันก็เหมือนกัน”

ทั้งสองคลายอ้อมกอด มองหน้ากัน

“งั้นเราก็อยากกลับบ้านกันอีกเลยนะ” ภาณียิ้มทั้งน้ำตา “อย่างน้อยก่อนตายฉันก็ดีใจนะที่ชีวิตนี้ได้มีเพื่อนดี ๆ อย่างเธอ”

อันนาใจหายแต่ก็เข้าใจความหมายของเพื่อนเป็นอย่างดี “เธอไม่ต้องกลัวหรือราณี เธอไปไหนฉันไปด้วย เราจะไม่ทิ้งกัน”

ราณีมองเข้าไปในดวงตาของเพื่อนอย่างจริงจัง “เธอจะไม่เสียใจนะอันนา บ้านของเธอไม่เหมือนบ้านฉัน พ่อแม่เธอมีเงิน อีกหน่อยเธอก็จะมีชีวิตสะดวกสบายไม่เหมือนฉัน”

อันนาส่ายหน้าจนน้ำตาร่วง “บ้านฉันก็ไม่ต่างกับนักหรอก ถ้าไม่มีฉันสักคน พ่อแม่ก็คงดีใจ คงรักพี่โอได้เต็มที่ ทุกวันนี้พวกเขาทำเหมือนกับว่าฉันไม่มีตัวตนอยู่แล้ว”

ราณียิ้มให้อันนา “งั้นเราไปด้วยกันนะอันนา เธอไม่ทิ้งฉัน ฉันก็ไม่ทิ้งเธอ”

อันนาพยักหน้า บีบมือเพื่อนไว้แน่นแล้วคลายออก

เด็กสาวร่างเล็กค่อย ๆ แทะริบบิ้นผูกผมสีน้ำเงินออกจากผมเปียข้างหนึ่งของตัวเอง แล้วผูกปลายด้านหนึ่งไว้ที่นิ้วก้อยด้านขวา ก่อนจะดึงมือข้างซ้ายของอันนา มาผูกที่นิ้วก้อยด้วยกัน

“ทำอย่างนี้เราก็จะไม่พรากจากกันอีก เราโตดพร้อมกันนะอันนา”

“ตูป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

เสียงเคาะดังถี่ เหมือนใครสักคนกำลังเร่งให้เธอไปเปิด นึกก็อยซ่ายของ เธอเจ็บขึ้นมาอีก และเธอรู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง ทำให้อันนาสังหรณ์ใจว่า ใคร ก็ตามที่ยืนอยู่หลังม่าน ไม่ใช่คนที่เธอควรเข้าไปใกล้

เด็กสาวคว่ำรีโมทเปิดม่านออกเพียงเล็กน้อย เธอมองออกไปด้านนอก ก็ ไม่เห็นใครอยู่ตรงนั้น เธอเปิดม่านกว้างขึ้นอีกก็ยังไม่มีการ เธอถอนหายใจโล่ง ออก หันกลับเข้ามาในห้อง

แต่แล้ว เธอก็ได้ยินเสียงพูดที่คุ้นเคย ล่องลอยก้องกังวานมาจากที่ไหนสักแห่ง

“คืนวันพระ เขาว่าผีดูนะอันนา”

หลังจากนั้นเสียงหมาในซอยก็พร้อมใจกันหอนประสานเสียงกันดังกระหึ่ม จากที่ไกล ๆ แล้วใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เหมือนกับว่าพวกมันก็เห็นและได้ยินอะไรบางอย่างที่ลึกลับน่าหวาดผวา

อันนาหันขวับไปดูที่ระเบียบอีกครั้ง ก็ต้องตกใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น
ชนลุกชันไปทั่วตัว ร่างของเด็กสาวในชุดนักเรียนที่เคยเป็นเพื่อนรัก ยืนตระหง่าน
อยู่ตรงหน้า

ใบหน้าขาวซีดเขียวของภาณียืนแนบกระจกระเบียบยืมให้เธอทั้งใบหน้าชุ่ม
เลือดน่าสยดสยอง มือทั้งสองทาบกระจก มือขวาของภาณียังมีริบบิ้นสีน้ำเงินพัน
ที่นิ้วก้อยห้อยลงที่พื้น มีเลือดสีแดงคล้ำชั้นหนืดไหลเป็นทางยาวยืดยาวลงมาตาม
กระจก มืออีกข้างหุบประตูกะจกถี่รัว ตูบ ๆ ๆ ๆ ๆ

“อันนา...ออกมาเล่นด้วยกันสิ...”

ในขณะที่เดียวกันเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นเล็กแหลมเหมือนเสียงเด็กผู้หญิง
ดังออกมาจากตู้เสื้อผ้าที่กำลังเปิดออกเองซ้ำ ๆ เด็กสาวหันไปมองทันที

ร่างของเด็กสาวผมเปียในชุดนักเรียนชุ่มเลือดนั่งกอดเข้าอยู่ที่พื้นตู้เสื้อผ้า
กำลังร้องให้สะอึกสะอื้นเสียงดังกระหึ่มขึ้นเรื่อย ๆ สะท่อนก้องไปมาอยู่ในห้อง

ทำไม...อันนา ทำไม....

อันนาตกใจจนร้องไม่ออก ไม่อาจละสายตาออกจากภาพตรงหน้าได้ เธอ
ผงะถอยหลัง เซเซ่ต ๆ มาที่เตียงนอนกลางห้อง เริ่มหายใจติดขัดเพราะอาการ
หืดหอบกำเริบ

ทันใดนั้น เธอรู้สึกเหมือนข้อเท้าขวาถูกรวบเอาไว้อย่างแน่นหนา เมื่อเธอ
ก้มดู ก็เห็นมือขาวซีดที่ชุ่มเลือดกำลังยื่นออกมาจากใต้เตียง จนกำและบีบข้อเท้า
เธอเอาไว้แน่น มือนั้นพยายามจะดึงตัวเธอเข้าไปในนั้น

“กรีดดดดด...” เธอกรีดร้องสุดเสียง “ปล่อย ปล่อยนะ”

เด็กสาวพยายามตั้งสติ สะบัดขาอย่างแรงครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดก็
หลุดจากพันธนาการได้ แล้ววิ่งหนีสุดชีวิตไปที่ประตู พยายามจะบิดลูกบิดประตู
เพื่อจะเปิดออกไปข้างนอก แต่เปิดยังไงก็เปิดไม่ออก

เธอทั้งเขย่า ทั้งกระชาก และทุบอย่างแรง แต่ทำอย่างไรประตูก็ไม่ยอม

เปิดออก

เลือดสีแดงคล้ำค่อย ๆ แฝ่นองออกมาจากใต้เตียงอย่างรวดเร็วราวกับมีชีวิต กระจายวงกว้างขึ้นทุกที ๆ ส่วนหนึ่งซึมเข้าไปในผ้าคลุมเตียงจนแดงฉาน แขนและมือขาวซีดเขียวบิดเบี้ยวค่อย ๆ ลากเจ้าของร่างตามออกมาช้า ๆ ร่างของเด็กสาวผมเปีย หน้าผากมีแผลเปิดยาว เลือดไหลพรั่งพรูออกมาเหมือนเปิดก๊อก แขนและขาบิดเบี้ยวไม่ได้รูป ยื่นมือเข้ามาหาอันนา

ดวงตาโตเบิกค้างจ้องมาที่อันนา ริมฝีปากขมขมมึน ก่อนที่จะขยอกลิ้มเลือดสด ๆ ออกมาจากปากอีก กลิ่นเหม็นคาวเลือดฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง

“อันนา... มาทางนี้...อันนา...มาทางนี้”

ก่อนหน้านั้นราวสองเดือน...

“วันนี้ฉันมีเรื่องอีกแล้วละราณี” เด็กสาวรูปร่างผอมสูง ผิวขาวสะอาด สะอาด ตาโตสวย ใบหน้าหวานเกลี้ยงเกลา ผมสีน้ำตาลยาวรวบไว้ด้านหลัง เจ้าของชื่ออันนาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอมทุกข์ เธอนึกในใจอยู่เสมอว่า เธอโชคดีเพียงใดที่มีเพื่อนแท้อย่างราณี เพื่อนที่เข้าใจกันดีเกือบทุกเรื่อง และคอยรับฟังซึ่งกันและกันได้ทุกปัญหา

เด็กสาวในวัย 14 ปี มีเรื่องที่ต้องปรับตัวและทำความเข้าใจอยู่มากมาย ทั้งเรื่องเรียน เรื่องเพื่อน และเรื่องครอบครัว ชีวิตในวัยมัธยมต้นที่เต็มไปด้วยกิจกรรมและสีสัน สำหรับบางคนอาจเป็นเรื่องน่าสนุก แต่กับคนที่ไม่มั่นใจในตัวเองและขี้กังวลอย่างอันนา เธอรู้สึกว่าจะไรต่อมิอะไรรอบ ๆ ตัวมันช่างยากไปเสียทุกเรื่อง

แม้อันนาจะเกิดในครอบครัวมั่งอันจะกิน แต่กลับเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ อยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่บ่อยครั้ง

ไม่เหมือนกับราณี เพื่อนรักของเธอ เด็กสาวร่างเล็ก ผิวสีน้ำผึ้งนวลเนียน ไปทั้งตัว คิ้วเข้มหนา ฟันขาวเรียงตัวสวยงาม ผมยาวดำสนิท เธอมักจะถักเปียสองข้างมาโรงเรียนเสมอ ราณีมีเสียงหัวเราะและรอยยิ้มสดชื่นที่ทำให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างรู้สึกดีเมื่อได้เห็นและได้ยิน

เธอยังเป็นคนขี้มั่งเข็งและมั่นใจในตัวเองอย่างมาก ไม่มีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับคนอื่น ๆ และไม่เคยกลัวการรายงานหน้าชั้นเหมือนอันนาเลย

อันนากับราณีเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่อนุบาลเพราะบ้านอยู่ในซอยเดียวกัน แถมยังเรียนโรงเรียนเดียวกันมาตลอด แม่ไม่ค่อยได้อยู่ห้องเดียวกัน แต่ก็เจอกันทุกวัน ไป - กลับโรงเรียนด้วยรถโรงเรียนคันเดียวกัน แคมเสาร์ - อาทิตย์ก็ผลัดกันไปเล่นที่บ้านฝ่ายตรงข้ามเสมอ ทำให้ทั้งสองครอบครัวพลอยสนิทสนมกันไปด้วย

เพียงแต่พักหลัง ๆ ราณีจะเป็นฝ่ายไปบ้านอันนามากกว่า เพราะที่บ้านเธอเจี๊ยวจ๊าวไปด้วยเสียงน้องตัวเล็ก ๆ และพ่อก็มักจะดื่มเหล้ามาอาละวาดอยู่บ่อย ๆ

ความแตกต่างของสองบ้านนี้คือ อันนาอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะดี บ้านหลังใหญ่ อยากรู้ทำอะไรก็ทำได้อย่างใจไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ตรงกันข้ามกับราณีซึ่งที่บ้านเป็นร้านของชำ พ่อกับแม่มีลูกถึงห้าคน ฐานะค่อนข้างลำบาก แม่ของอันนากับราณีรู้จักกันมานานเหมือนกัน จึงเป็นเพื่อนกันต่อมาจากจนถึงรุ่นลูก และช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาตลอด

เมื่อครั้งเรียนชั้นประถม อันนากับราณีอยู่กันคนละโรงเรียน อันนาเรียนโรงเรียนเอกชน ราณีเรียนโรงเรียนรัฐ แต่ทุกครั้งที่อันนาถูกเด็กผู้ชายรังแก ราณีจะตามไปล้างแค้นให้เสมอ ทั้ง ๆ ที่ราณีตัวเล็กกว่า แต่ไม่เคยกลัวใครเลย

ทุกเรื่องทุกปัญหา เด็กสองคนแบ่งปันเรื่องราวซึ่งกันและกันเสมอ สนุกสนมกันยิ่งกว่าพี่น้องแท้ ๆ แม่แต่ลิวเม็ตแรกบนใบหน้า หรือประจำเดือนมาครั้ง

แรก ที่ทำอันนาเครียดจนต้องหลบมาร้องไห้ ราณีก็ปลอบใจ พลังหัวเราะอย่าง คนที่มีความเป็นผู้ใหญ่เกินตัว ทำให้อันนาสบายใจได้ทุกครั้ง

เย็นวันนี้ก็เหมือนอีกหลาย ๆ วัน ที่อันนาไม่สบายใจเรื่องรายงานหน้า ชั้นเกี่ยวกับเรื่องเลือดที่ทำได้ไม่ค่อยดี จนหัวหน้ากลุ่มบ่นว่าเธอไม่พยายาม ทั้ง ที่เธอก็ตั้งใจสุด ๆ แล้ว

“ฉันท่องมาอย่างดีเลยนะราณี เธอก็รู้ ท่องจนเบื่ะทุกคำ เธอเป็นคนข้อม ให้ฉันเองเมื่อเย็นวาน ฉันท่อง ๆ จนแทบจะเห็นอะไรต่อมิอะไรเป็นเม็ดเลือดแดงเม็ดเลือดขาวไปหมดแล้วเนี่ย” อันนาบ่น

เด็กสาวร่างเล็กหัวเราะรำเริง “โอ้ อันนาเธอก็พูดเกินไป ไซ้ เธอท่องเบื่ะ มาก แผ่นงานที่เราช่วยกันทำประกอบรายงานก็เตรียมไปเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรอ แล้วที่นี้มีอะไร มีปัญหาหรือผิดพลาดตรงไหน เล่ามาให้หมดสิ”

อันนาถอนหายใจ “ฉันก็รายงานจนจบแล้ว แต่อาจารย์ถามต่อเกี่ยวกับ เรื่องกรุปเลือด ฉันไม่ได้เตรียมมา แถมไม่ยอมให้ถามคนอื่นในกลุ่มด้วย ก็ส่วน ที่ฉันแบ่งมารายงานมันไม่ได้มีพูดถึงกรุปเลือดนี้มา ฉันจะไปรู้ได้ยังไง พอฉัน ตอบไม่ได้ก็โดนอาจารย์ดูว่า รายงานเรื่องเลือดแท้ ๆ ทำไม่ถึงตอบไม่ได้ บอก ว่า กลุ่มเราได้เรื่องเลือดไปก็หมายความว่า ทุกคนในกลุ่มต้องรู้เนื้อหาทั้งหมด ด้วยไม่ใช่แค่รู้เฉพาะส่วนที่ตัวเองจะรายงาน”

“ก็เลยถูกยัยแอมหัวหน้ากลุ่มเม้งเอาอีกทีไซ้ใหม่” ราณีรู้ดีว่า กลุ่มรายงาน ของอันนา จะมีแอม เด็กสาวหัวดี มั่นใจเป็นหัวหน้ากลุ่มเสมอ

เด็กสาวร่างผอมสูงพยักหน้า “ไซ้ ใครจะไปเก่งเหมือนยัยแอมได้ เก่งไป หมดซะทุกเรื่อง แต่ดูสิ ฉันโดนอาจารย์ดูมาอย่างนั้นแทนที่จะเข้าใจกันปลอบใจ กันบ้าง”

ราณียิ้ม “เอาหน้า อันนา เธอก็อย่าเก็บมาคิดมากเกินไป ยัยแอมก็เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตอนปีที่แล้วที่ฉันอยู่ห้องเดียวกับยัยแอม ฉันก็โดนเม้ง

ประจำเหมือนกัน แต่เขาไม่มีอะไรหรอก แต่เป็นพวกที่ทุกอย่างต้องสมบูรณ์แบบ ไปหมดนะ บ่นอะไรใครเวบเดียวแล้วก็จบ ไม่ได้เอามาดเค้นอะไรหรอก เขาเรียกว่ายังไงนะ ปากร้ายใจดี แล้วก็ โกรธง่ายหายเร็วใจ ก็เวลาที่จะสอบเขาก็ช่วยติวเพื่อน ๆ ทุกทีจริงไหม”

อันทาพยักหน้า “อืม ก็คงงั้นมั้ง...แต่ถ้าเป็นอย่างที่เธอว่าฉันก็สบายใจขึ้น ฉันกลัวว่าคราวหน้าเวลามีงานกลุ่มจะโดนเพื่อน ๆ ปฏิเสธนะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน้าอันทา โช้ เธอทะเลิกคิดอะไรทำนองนี้ได้แล้ว ฉันบอกเธอเป็นครั้งที่พันแล้วมั้งว่า เธอเป็นคนดี แล้วก็น่ารัก ใคร ๆ ก็อยากคบอยากจะเป็นเพื่อนด้วยทั้งนั้นแหละ มั่นใจหน่อยสิ นะ ๆๆ” ราณีเอามือตบไหล่อันทาเบา ๆ เชิงให้กำลังใจ

“อืม” อันทาพยักหน้ารับ ความสัมพันธ์ของเธอกับราณีเป็นเช่นนี้มาตลอด เหมือนการ์ตูนเรื่องโดราเอมอน ที่โนบิตะต้องวิ่งมาขอความช่วยเหลือจากโดราเอมอนอยู่ร่ำไป นี่ถ้าราณีหยิบของวิเศษออกมาจากกระเป๋าเพื่อช่วยเหลือเธอได้จริง ๆ อันทาก็จะไม่แปลกใจเลย

“ราณี วันนี้ไปบ้านฉันกันไหม เมื่อวานพี่โอเข้าห้องอนิเมชันมาสองสามเรื่อง เพิ่งออกใหม่ ๆ เลย” อันทาร้องชวนขณะเดินจากรถโรงเรียนกลับบ้านพร้อมกัน

ราณียิ้ม “ก็ได้ แต่ต้องรออน้อยนะอันทา ลักหุ่มึงคงได้จะ เพราะว่ามันนี่แม่ฉันไปทำธุระที่บ้านญาติ ฉันต้องเก็บร้านแทนแม่ล่ะ”

“โอเค” อันทาน่าว่า “เดี๋ยวฉันจะเตรียมขนมไว้ด้วยนะ ราณีเอาการบ้านมาทำด้วยกันสิ เพื่อเธอจะสอนฉันบ้าง”

เด็กสาวร่างเล็กหัวเราะ “อยู่คนละห้องกัน การบ้านไม่เหมือนกันสักหน่อย” “เหมือนไม่เหมือนเธอก็สอนฉันได้ทุกทีนี่นา” อันทาน่าว่า แล้วเด็กสาวทั้งสองก็แยกย้ายกันเดินเข้าบ้านตัวเอง

เด็กสาวผมม้วนสูงเดินตรงเข้ามาที่บ้านหลังใหญ่ที่หัวมุมถนน เพียงเธอเดินมาถึงประตูหน้าบ้าน ก็ได้ยินเสียงลูกบาสเก็ทบอลดังตบ ๆ ดังออกมา พี่โอคงมาถึงบ้านก่อนเธอแล้ว

เมื่อเธอเปิดประตูรั้วอัลลอยด์เข้าไปก็เห็นจริงตามนั้น “พี่โอ กลับมาเร็วจัง มายังไงล่ะ”

เด็กหนุ่ม ม.ปลายร่างผมสูงหน้าตาเกลี้ยงเกลาคล้ายอันนาหันมายิ้ม “มารทมอเตอร์ไซค์ไอ้แจ๊ค ไอ้แจ๊คมาส่ง มันจะมาหาเพื่อนอีกคนแถวนี้พอดี”

ตามปกติแล้วโอต้องกลับรถสาธารณะ ต่อรถเมล์สองต่อและนั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างหน้าปากซอยเข้าบ้าน จึงมักจะถึงบ้านที่หลังอันนาที่มารดโรงเรียนเสมอ

ที่จริงบ้านของอันนามีลูกจ้างที่พ่อแม่จ้างไว้สองสามคนที่พร้อมจะไปรับ - ส่งเด็กทั้งสองคนที่โรงเรียนได้ทุกวัน แต่พอกับแม่อยากให้ลูก ๆ ได้มีโอกาสฝึกรับผิดชอบตนเอง จึงให้หัดเดินทางเองเหมือนเด็ก ๆ ส่วนใหญ่

“เล่นด้วยกันป่าว อันนา” เด็กหนุ่มร้องถามพลางกระโดดซุ่มลูกบาสเก็ทบอลลงห่วง ลูกบอลลอยขึ้นกระแทกเบ้าบาสแล้วหล่นลงพื้นดังตบ กระเด็นมาทางที่อันนายืนอยู่

เด็กสาวรีบลูกบอลอย่างคล่องแคล่ว แล้วโยนกลับไปให้พี่ชายพลางส่ายหน้า “ไม่เอาดีกว่า วันนี้การบ้านอันนาเยอะเลย เออพี่โอ เตี่ยวทุ่มนี้ราถนี้จะมานะ พวกเราจะขอยืมคู่มือเล่มชิ้นที่พี่โอเข้ามาเมื่อวานด้วยได้ไหม”

“อ้อ เรื่องเมื่อวานพี่ดูจบหมดแล้วละ อันนาเอาไปดูกับราถที่ห้องก็ได้นะกว่าจะครบกำหนดคืนตั้งอาทิตย์หน้าเนาะ”

เด็กสาวพยักหน้าแล้วเดินเข้าตัวบ้าน บ้านของอันนาเป็นบ้านสมัยใหม่ทันสมัย - เขียว ตกแต่งด้วยบานกระจกขนาดใหญ่เกือบรอบตัวบ้าน แต่มีหน้าต่างใหญ่ทำงานด้วยรีโมทคอนโทรลคอยป้องกันแสงและความร้อน สูงสองชั้น

ราณีมองเข้าไปในดวงตาของเพื่อนอย่างจริงจัง

“เธอจะไม่เสียใจแน่ะอันนา บ้านของเธอไม่เหมือนบ้านฉัน พ่อแม่เธอมีเงิน อีกหน่อยเธอก็จะมีชีวิตสะดวกสบายไม่เหมือนฉัน”

อันนาสายหน้าจมน้ำตาร่วง

“บ้านฉันก็ไม่ต่างกันนักหรอก ถ้าไม่มีฉันสักคน พ่อแม่ก็คงดีใจ คงรักพี่โอได้เต็มที ทุกวันนี้พวกเขา ก็ทำเหมือนกับว่าฉันไม่มีตัวตนอยู่แล้ว”

ราณียิ้มให้อันนา “งั้นเราไปด้วยกันนะอันนา เธอไม่ทิ้งฉัน ฉันก็ไม่ทิ้งเธอ”

อันนาพยักหน้า บีบมือเพื่อนไว้แน่นแล้วคลายออก

เด็กสาวร่างเล็กค่อๆ แทะรีบับนผูกผมสีน้ำเงินออกจากผมเปียข้างหนึ่งของตัวเอง แล้วผูกปลายด้านหนึ่งไว้ที่นิ้วก้อยด้านขวา ก่อนจะดึงมือข้างซ้ายของอันนา มาผูกที่นิ้วก้อยด้วยกัน

“ทำอย่างนี้เราก็จะไม่พรากจากกันอีก เราโตพร้อมกันนะอันนา”

ISBN 978-616-301-274-6

9 786163 012746

ราคา 130 บาท